

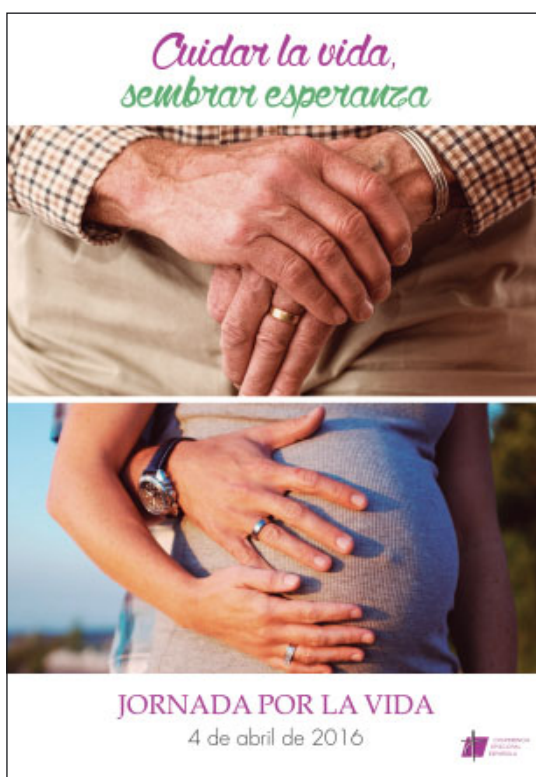

PROP DE VOSALTRES

Cuidar la vida, sembrar esperança

El dia 4 d'abril, solemnitat de l'Anunciació del Senyor, celebrem en les nostres diòcesis la Jornada per la Vida. El començament de la vida humana del Fill de Déu en les entranyes virginals de Maria ens descobreix el valor que tota vida humana té als ulls de Déu, perquè «per la seua encarnació, el Fill de Déu en certa manera s'ha unit amb cada home» (GS 22). Quan el contemplem en el moment de la seua concepció, el veiem unit a tots els éssers humans que han estat concebuts i encara no han nascut, i açò ens ajuda a veure en ells fills de Déu cridats a la vida per amor.

La jornada d'enguany és la primera que se celebra després de la publicació, per part del papa Francesc, de l'encíclica *Laudato si'*. Com ja he ressaltat en els escrits que vaig dedicar a comentar aquest text magisterial, el Papa insisteix moltes vegades en la contradicció cultural que estem vivint en la nostra societat: no té sentit viure amb una preocupació, que moltes vegades ratlla l'obsessiu, per l'ecologia i el medi ambient i, al mateix temps, descuidar l'atenció de l'única criatura que és cridada personalment a l'existència per Déu, l'ésser humà. Una autèntica ecologia no sols no exclou l'ésser humà, sinó que ha de començar per l'atenció del concebut i no nascut. Si la terra és la casa comuna que hem de cuidar, no podem oblidar que la primera «casa» que l'ésser humà habita és el si de la mare i que aquest ha de ser un lloc d'acollida i de protecció, on s'es-

tableix el primer diàleg que és el del nou ésser amb sa mare.

Celebrem també la jornada de la vida de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Quan ens acostem als mitjans de comunicació, tenim la sensació que en la nostra cultura s'estan buscant constantment

motius per justificar la licitud de l'avortament i de l'eliminació directament provocada de la vida de les persones en estat terminal. Quan se sospita (moltes vegades sense base científica) que un virus o una malaltia pot tindre conseqüències sobre l'ésser humà no nascut, la primera cosa que es fa és justificar l'avortament. Estem davant d'una cultura que ha perdut el sentit de la misericòrdia, la qual consisteix precisament en l'actitud contrària: quan una vida humana més dèbil i indefensa és, més ha de ser cuidada, perquè eixa persona està més necessitada de l'amor dels seus germans.

El lema d'enguany ens recorda que quan cuidem la vida estem sembrant esperança. Un món que no considera la vida humana com un valor absolut es torna insegur per a l'ésser humà. Podem pensar, per exemple, que si haguérem nascut en un moment en què l'acceptació social de l'avortament haguera sigut com ho és ara, és possible que algun de nosaltres no estiguera avui aquí. Una societat en la que es produísca una acceptació social de l'eutanàsia es torna insegura per a tots, perquè ningú pot sentir-se segur de què serà estimat i acompanyat en el moment de la malaltia. I quan l'ésser humà se sent insegur en el món, perd l'esperança. Una cultura que protegeix la vida sembla esperança en el cor dels homes.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sempre us he enyorat

És freqüent que els nois i les noies que en l'adolescència i primera joventut es consideren i viuen com a cristians refredin la seva vida de fe en esdevenir adults, distanciant-se de la participació en els sagraments, deixant o reduint la pregària, abandonant grups eclesials on eren membres actius... No han perdut pas la fe, però aquesta s'ha afeblit, resta com somorta. Aquests joves lamenten la seva situació i ho atribueixen a la manca de temps, sobrecàrrega laboral, familiar, etcètera. Tanmateix...

Un home encara jove, entorn els quaranta anys, casat i amb fills, em

deia que havia nascut i crescut en una família cristiana i que, en l'adolescència, havia participat en activitats de grups de joves cristians, assistit a recessos... Sempre s'ha considerat creient, però reconeix que la darrera dècada s'ha afeblit la seva vida espiritual. En l'explicació no es defensa ni s'excusa. «Aniré a trobar el meu Pare» (Lc 15,18). Reconeix la seva culpa: «Sé que he estat infidel a l'amor de Déu; la meua resposta s'ha anat fent tèbia, m'he allunyat de l'amor del Pare i dels ensenyaments de Jesús. Sabia, ahora, que havia de tornar a Ell perquè, encara que lluny d'una vida espiritual ferma

i continuada i d'una pràctica religiosa coherent, jo sentia la presència de Déu en la meua vida. Havia tocat fons. Necessitava tornar-hi. Em van parlar d'una pregària diària *online* i vaig entrar-hi un dia i un altre. M'ajudà i va esdevenir necessària. Cada dia una estona per al Senyor. En recuperava la proximitat. Ell mai no havia marxat. Seguia al lloc de sempre. Jo havia de retornar-hi. Un mes després em vaig confessar: «Pare, em sap greu la meua deixadesa, la meua infidelitat, vull tornar a vós». «Pare, he pecat contra el cel i contra tu» (Lc 15,18). He volgut tornar a Déu no pas per por, sinó per amor. El sento

una altra vegada molt a prop meu, com sé que Ell sempre ha estat. Ara, però, a més, em sento molt a prop d'Ell». «Aquest fill meu [...] ha tornat a la vida» (Lc 15,24).

Déu passa i torna a passar esperant el moment que el convidarem a aturar-se i li direm: «Pare, em sap greu haver-me allunyat, em sap greu haver-vos ofès. Sempre us he enyorat. Vull recuperar el nostre diàleg, la vostra presència en la meua vida». Convé demanar perdó i, recuperada la criatura neta i lliure, sentint-se pecador perdonat, tornar a començar.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Cuidar la vida, sembrar esperanza

El día 4 de abril, solemnidad de la Anunciación del Señor, celebramos en nuestras diócesis la Jornada por la Vida. El comienzo de la vida humana del Hijo de Dios en las entrañas virginales de María nos descubre el valor que toda vida humana tiene a los ojos de Dios, pues «el Hijo de Dios, con su encarnación, se ha unido en cierto modo con todo hombre» (GS 22). Cuando lo contemplamos en el momento de su concepción, lo vemos unido a todos los seres humanos que han sido concebidos y todavía no han nacido, y esto nos ayuda a ver en ellos hijos de Dios llamados a la vida por amor.

La jornada de este año es la primera que se celebra después de la publicación, por parte del papa Francisco, de la encíclica *Laudato si'*. Como ya he resaltado en los escritos que dediqué a comentar este texto magisterial, el Papa insiste en repetidas ocasiones en la contradicción cultural que estamos viviendo en nuestra sociedad: no tiene sentido vivir con una preocupación, que muchas veces raya lo obsesivo, por la ecología y el medio ambiente y, al mismo tiempo, desatender el cuidado de la única criatura que es llamada personalmente a la existencia por Dios, el ser humano. Una auténtica ecología no sólo no excluye al ser humano, sino que debe comenzar por el cuidado del concebido y no nacido. Si la tierra es la casa común que hemos de cuidar, no podemos olvidar que la primera «casa» que el ser humano habita es el seno de la madre y que éste debe ser un lugar de acogida y de protección, donde se establece el primer diálogo que es el del nuevo ser con su madre.

Celebramos también la jornada de la vida del Año Jubilar de la Misericordia. Cuando nos acercamos a los medios de comunicación, tenemos la sensación de que en nuestra cultura se están buscando constantemente motivos para justificar la licitud del aborto y de la eliminación directamente provocada de la vida de las personas en estado terminal. Cuando se sospecha (muchas veces sin base científica) que un virus o una enfermedad puede tener consecuencias sobre el ser humano no nacido, lo primero que se hace es justificar el aborto. Estamos ante una cultura que ha perdido el sentido de la misericordia, la cual consiste precisamente en la actitud contraria: cuando una vida humana más débil e indefensa es, más debe ser cuidada, porque esa persona está más necesitada del amor de sus hermanos.

El lema de este año nos recuerda que cuando cuidamos la vida estamos sembrando esperanza. Un mundo que no considera la vida humana como un valor absoluto se vuelve inseguro para el ser humano. Podemos pensar, por ejemplo, que si hubiéramos nacido en un momento en el que la aceptación social del aborto hubiese sido como lo es ahora, es posible que alguno de nosotros no estuviera hoy aquí. Una sociedad en la que se produzca una aceptación social de la eutanasia se vuelve insegura para todos, porque nadie puede sentirse seguro de que será amado y acompañado en el momento de la enfermedad. Y cuando el ser humano se siente inseguro en el mundo, pierde la esperanza. Una cultura que protege la vida siembra esperanza en el corazón de los hombres.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Trobada d'aprofundiment del MJC

Del divendres 12 de febrer fins al diumenge 14, ha tingut lloc a la casa abadia de la Parròquia de Sant Miquel de Deltebre-La Cava la trobada d'aprofundiment del MJC amb la participació de joves d'Alcanar, Amposta, Benicarló i Rossell.

La trobada l'ha marcat aquest Any Jubilar de la Misericòrdia amb l'aprofundiment de temes com les Obres de Misericòrdia, la Paraula de Déu i el sagrament de la Penitència; treballs i reflexions dirigides per Mn. Iván Cid, Mn. José Luis Arín i Mn. Víctor Cardona.

A part dels treballs hem tingut l'oportunitat de compartir molts espais de diàleg, convivència i la participació dels mateixos joves en el Via Creu a la Parròquia el divendres i l'Eucaristia del diumenge a la Parròquia de St. Joan Baptista del Lligallo del Gànguill.

Una experiència diferent i engrescadora, ser capaços de desconnectar i deixar el que normalment fem els caps de setmana per aprofundir més en la nostra fe amb el desig de poder aproximar-nos més al Senyor, en aquest camí quaresmal de conversió, així ho demanàvem a la vigília de pregària del dissabte a la tarda.

El diumenge, després de dinar els joves van retornar als seus pobles amb el desig de viure aquest camí quaresmal il·lusionats en ser millors, com a persones i com a cristians amb l'ajuda d'Aquell que sempre ens acompanya i ens estima, el Senyor.

Mn. Joan Guerola
Consiliari del MJC

La comunitat parroquial de Forcall viu l'Any Sant de la Misericòrdia

Amb motiu de l'Any Sant de la Misericòrdia, la comunitat cristiana de Forcall ha iniciat dos camins de formació.

En primer lloc, «escola de pares», que congrega un cop al mes els pares i mares de xiquets, xiquetes i adolescents de la parròquia, sota la direcció de José Alfonso, psicòleg i pedagog.

En segon lloc, «Lectio Divina», seguint l'Evangelí de sant Lluc, per al que ens reunim cada primer divendres de mes un grup de vuit persones de la comunitat.

Que Déu ens ajudi a tirar endavant aquestes dues activitats de formació.

Juan José Roca Cardona

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Fidelitat de l'amor

En l'anterior meditació vam reflexionar sobre les importants promeses que els pares fan als nens, desitjats en l'amor i concebuts en el ventre matern.

Podem afegir que, ben mirat, tota la realitat familiar està basada en la promesa, es pot dir que la família viu de la promesa d'amor i de fidelitat que l'home i la dona es fan l'un a l'altre. Comporta el compromís d'acollir i educar els fills, però es duu a la pràctica també cuidant-se dels pares ancians, protegint i cuidant els membres més febles de la família, ajudant-se mútuament a desenvolupar les qualitats pròpies i a acceptar les limitacions pròpies.

I la promesa matrimonial s'allarga fins a compartir les joies i els sofriments de tots els pares, mares, fills, amb una generosa obertura a la convivència humana i al bé comú.

Sí, estimats germans i germanes, la fidelitat és una promesa de compromís que es compleix en ella mateixa, creixent en l'obediència lliure a la paraula donada. La fidelitat és una confiança que «vol» ser realment compartida, i una esperança que «vol» ser conreada conjuntament.

La fidelitat a les promeses és una obra mestra de la humanitat! Cap relació d'amor —cap amistat, cap forma de voler el bé, cap felicitat del bé comú— no abasta

la grandesa del nostre desig i de la nostra esperança si no arriba a viure aquest miracle de l'ànima. Cap altra escola no pot ensenyar la veritat de l'amor, si la família no ho fa.

Germans i germanes, cal tornar l'honor social a la fidelitat de l'amor. No és casual que aquest principi de la fidelitat a la promesa de l'amor i de la generació estigui escrit en la creació de Déu com una benedicció perenne a la qual s'ha confiat el món.

La nostra fidelitat a la promesa està per sempre confiada a la gràcia i a la misericòrdia de Déu.

(Dimecres, 21 d'octubre de 2015.)

Celebració del Dimecres de Cendra a la Catedral de Tortosa

El dia 10 de febrer, Dimecres de Cendra, se celebra a l'altar major de la Catedral, una Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per Mn. José Luis Arín, Mn. Antonio Ripollés i Mn. Rafel Prades. Amb aquesta celebració s'inicia la Quaresma.

El Sr. Bisbe, en l'homilia, ens digué que amb la celebració del Dimecres de Cendra, iniciem el temps de Quaresma, el qual l'hem de viure amb in-

tensitat espiritual, perquè ens prepara per a la celebració de la Pasqua. La Paraula de Déu ens convida a la conversió, que ha de ser autèntica i no pot quedar-se únicament en lo superficial i en obres externes, sense entrar en la profunditat del nostre cor. És un temps de purificació de les nostres obres i dels nostres desitjos. Jesús va dir que el que fa impur a l'home no és el que entra de fora, sinó el que surt de dins del cor.

Per això hem de purificar les nostres intencions.

A continuació la benedicció i la imposició de la cendra, mentre cantàvem: «Pietat oh Déu». La imposició de la cendra és un signe visible que ens ajuda a reconèixer la nostra condició de pecadors davant el Senyor i li demanem que ens ajude a aixecar-nos: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.»

Maria Joana Querol

Celebració del Jubileu dels Malalts

El dia 14 de febrer se celebrà el Jubileu dels Malalts. A les 11 h, ens aplegarem davant el convent de la Puríssima: l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, la Delegació de la Pas-

toral de la Salut i la Fraternitat Cristiana de Malalts i altres fidels.

S'inicià la celebració amb el cant de l'himne oficial de l'Any Jubilar. El Sr. Ferran Carles, president

de l'Hospitalitat, saludà tots els assistents convocats per celebrar l'Any Jubilar, coincidint amb la festa diocesana de Lourdes.

Mn. Joan Bajo, delegat de la Pastoral de la Salut, donà lectura a uns fragments de la butlla *Misericordiae Vultus*. I, cantant les Lletanies dels Sants arribarem fins a la Porta Santa, on el Sr. Bisbe digué: «Aquesta és la porta del Senyor; per ella entrem per obtenir misericòrdia i perdó». Amb el cant: «*Virgen Santa, Dios te escogió*» vam entrar a la Catedral per celebrar l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per nou preveres.

El Sr. Bisbe en l'homilia ens recordà que en el Jubileu de la Misericòrdia Déu vol que en la nostra vida cristiana practiquem les obres de misericòrdia i una de les més importants és visitar els malalts, els quals no poden quedar lluny de la nostra vida. Hem de tenir-ho present en les nostres comunitats parroquials.

Al final de la Missa s'exposà el Santíssim i s'inicià la processó i en el moment de la benedicció amb el Santíssim, beneí cada malalt.

Acabà la celebració amb el cant que tant ens recorda Lourdes: «*Lauda, Jerusalem, Dominum.*»

El Sr. Bisbe agrai la nostra participació i acabà saludant els malalts presents i els qui estan a casa, que tant signifiquen per a la vida de les nostres parròquies i per a l'Església.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Del 5 al 7**, Tortosa, Visita Pastoral a la Parròquia Mare de Déu dels Dolors.
- ▶ **Divendres 8**, Sant Jaume d'Enveja, a les 19 h, Confirmacions.
- ▶ **Dissabte 9**, Trobada de Maries dels Sagraris, a les 12 h. / Reguers, Visita Pastoral, a les 18 h, Missa Estacional.
- ▶ **Diumenge 10**, Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Dolors, a les 11.30 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10, 4-10 / Lc 1,26-38]. L'Anunciació del Senyor; sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / Sl 92 / Jo 3,7-15]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / Sl 33 / Jo 3,16-21]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sant Joan d'Or-

ganyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5, 11-14 / Jo 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. St. Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia

COMENTARI

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leuia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. / Els càstigs del Senyor han estat severos, / però no m'ha abandonat a la mort. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, i / els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compartixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bes-só, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (He 5,12-16)

Los apóstoles hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los fieles se reunían de común acuerdo en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, hombres y mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a la calle, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Mucha gente de los alrededores acudía a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos se curaban.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

Diga la casa de Israel: eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor; / el Señor es Dios, él nos ilumina. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la constancia en Jesús, estaba desterrado en la isla de Patmos, por haber predicado la palabra, Dios, y haber dado testimonio de Jesús.

Un domingo caí en éxtasis y oí a mis espaldas una voz potente que decía: «Lo que veas escríbelo en un libro, y envíase a las siete Iglesias de Asia». Me volví a ver quién me hablaba, y, al volverme, vi siete candelabros de oro, y en medio de ellos una figura humana, vestida de larga túnica, con un cinturón de oro a la altura del pecho. Al verlo, caí a sus pies como muerto.

Él puso la mano derecha sobre mí y dijo: «No temas: Yo soy el primero y el último, yo soy el que vive. Estaba muerto y, ya ves, vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que veas: lo que está sucediendo y lo que ha de suceder más tarde.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados! quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor Mío y Dios Mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.» Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo tengáis vida en su nombre.

Una nova descripció de l'Església de Jerusalem presenta *els Apòstols obrant molts miracles* i els fidels *reunits unànimement* amb un testimoniatge de fidelitat a l'Evangelí tan clar que *ningú no gosava anar amb ells* sense un procés de conversió i incorporació eclesial.

L'Apocalipsi, llibre d'esperança, ens anima a resistir fidels davant tot opressor que vulgui allunyar-nos de la fidelitat primordial a Crist.

«*El dia del Senyor*» indica el Diumenge quan els cristians s'apleguen entorn de l'Eucaristia; el dia propici perquè *l'Esperit del Senyor s'apoderi del cristià fent-lo capaç d'escoltar el gran crit* que crida a *escriure això que veus i enviar-ho a les set Comunitats*: per evangelitzar tot el món donant testimoniatge de l'experiència cristiana viscuda.

A l'Evangelí la doble aparició del Ressuscitat als deixebles s'emmarca amb cronologia dominical: *el vespre d'aquell mateix diumenge i vuit dies més tard*. Als relats evangèlics els encontres amb el Ressuscitat són sempre en diumenge, *el primer dia de la setmana*, com a dada teològica.

Les portes tancades per por dels jueus subratllen la total iniciativa del Ressuscitat que supera tots els obstacles tant materials (*portes tancades*) com espirituals (incrèdilitat inicial).

Es destaca apològicament que uns atemoris no esdevenen apòstols intrèpids sense l'experiència d'un encontre real amb el Ressuscitat.

Els ensenyà les mans i el costat identificant-se amb el Crucificat que *estimà fins a l'extrem*.

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres: l'amor del Pare és la font única de la mateixa missió que Jesús rebé del Pare i el cristià rep del seu Senyor. Per això *Jesús alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant»* que us capacitarà per a l'exercici de la missió confiada. Els batejats compartim amb Jesús l'encàrrec de la missió i també l'ajut de la força de l'Esperit.

Mn. José Luis Arín